

La cursa de l'armada del totxo

La City de Londres en diu la 'Segona Armada Invencible': l'elit econòmica espanyola ja no vol conquerir Anglaterra, vol comprar Gran Bretanya. Quaranta mil milions d'euros en vuit anys, i el compte augmenta. De pressa.

“**H**ahta loego”, pronuncia amb un incert aire andalús per tal de demostrar-me que coneix les frases bàsiques de l'espanyol quotidià. John Fearon, assessor financer nascut a Liverpool, treballa entre Londres, Dubai i Madrid però ha establert la seua residència familiar a Sevilla. “La filla petita em demana tota sorpresa com és que no sé parlar espanyol –m'explica amb sornegueria–, no em fa falta, hi ha una nova generació a Espanya de gent del món dels negocis que s'ha educat a l'estranger i parlen anglès perfectament.”

Llavors li comente l'anècdota que corre en la premsa britànica sobre Emilio Botín, president del Banco Santander, que en haver-se llançat a la compra de la caixa britànica Abbey, va intentar entrevistar-se amb el primer ministre Tony Blair o almenys amb el ministre d'Economia Gordon Brown. La visita mai no tingué lloc. A Whitehall, ningú no entenia per què el senyor Botín pretenia parlar amb ells. “Molt probablement és veritat –contesta Fearon– al Govern no li preocupa gens ni mica aquesta onada d'adquisicions d'actius a mans espanyoles. No els fa ni fred ni calor.”

En efecte, l'única institució política que en aquests moments manté en suspens l'operació de 17.800 milions d'euros d'Iberdrola sobre la companyia energètica ScottishPower és la Comissió Europea. Quan el tracte quede tancat –cap al mes de maig de 2007–, corporacions britàniques per valor de vora 60.000 milions d'euros estaran en mans espanyoles. Això és un 350% més que el país comprador en segona posició, Alemanya. No és debades que els financers britànics hagen batejat Iberdrola, Banco Santander, Ferrovial i Telefónica, entre altres empreses, amb el nom de “la Segona Armada Invencible”. Com la primera –el 1588, el duc de Medina Sidonia comandava 130 vaixells de guerra– el seu volum és enorme. I com la primera, analistes del país creuen que s'enfonsarà.

La força del totxo. Richard Orange és redactor en cap de la nova revista *The Business*, i és un dels periodistes econòmics que vaticina un final trist per a l'aventura espanyola: “El preu de

l'habitatge i el globus de la construcció es desinflarà tard o d'hora, i la caiguda serà desagradable." Orange descriu la Segona Armada en termes d'un petit grup de bancs i empreses ben connectades que s'estan beneficiant del *boom* immobiliari i que, abans que els arribe el declivi, s'esforcen a diversificar propietats amb l'abundant cabdal de diners de què gaudeixen. "La invasió espanyola del segle XXI a Gran Bretanya és extraordinària –reconeix no obstant– per a un país que, fins fa poc, pertanyia a l'Europa de la segona velocitat."

Avui, en canvi, és ben difícil per a un ciutadà britànic de moure's sense posar els peus en propietat espanyola. Per exemple, la Ferrovial de Rafael del Pino controla el 66% del consorci Amey (des de 2003) de vies de transport terrestre, entre elles tres línies del metro de Londres –Jubilee, Northern i Piccadilly. I a través de BAA (des de 2006), té a les seues mans també el 60% del mercat de passatgers aeris i set aeroports, els de Heathrow, Gatwick i Stansted a Londres, Southampton, Aberdeen, Glasgow i Edimburg. Hi ha encara més aeroports en propietat espanyola, com el de Luton (Londres), Belfast a Irlanda del Nord i Cardiff a Gal·les, que són d'Abertis, fusió d'Acesa Infraestructuras i Àrea Concesiones de Infraestructuras. I més: Waste Recycling Group pertany a Fomento de Construcciones y Contratas (per 2.100 milions d'euros) i Bristol Water és ara d'Aguas de Barcelona (per 245 milions d'euros).

El 2005 Telefónica va adquirir O2, que havia estat la secció de telefonia mòbil de British Telecom, per 26.000 milions d'euros. L'any anterior, en un gest sense massa precedents en la banca europea, el Banco Santander havia engolit Abbey, la cinquena major entitat financera del Regne Unit, per quasi 13.000 milions d'euros.

L'afluència capitalista que les firmes espanyoles gasten en les seues apostes té una altra font, a banda de la rajola, tot i que no menys dubtosa. En adquisicions a l'estranger, el Govern espanyol perdona un 30% dels impostos sobre la quantitat de diferència entre el preu segons els comptes de l'empresa i el preu final de compra. Això significa que les ofertes espanyoles poden sem-

pre apujar una mica més la suma per acció, i aquesta mica és molt sovint decisiva per guanyar la partida. De fet, la Comissió Europea fa ara com ara un estudi del recurs; si la mesa conclouera que es tracta d'una mena d'ajuda estatal encoberta, la rebaixa fiscal seria anul·lada. Les operacions de la Segona Armada se'n ressentirien notablement. Els analistes financers van assenyalar que Ferrovial afegí una lliura més per acció a la seua oferta pel consorci aeroportuari BAA gràcies a aquest retorn parcial d'impostos, i va eliminar així els seus rivals. Leslie Crawford, corresponsal del *Financial Times* a Madrid, qualifica l'expansió espanyola d'"una de les més agressives de les darreres dècades."

Avui un britànic té difícil moure's sense posar els peus en propietat espanyola

I si la bombolla esclata. Una de les rares veus d'alerta a Londres és la de l'escriptor econòmic Tom Bower: "Les companyies sota propietat estrangera estan xuclant els beneficis cap a fora del Regne Unit. [El ministre d'Economia] Gordon Brown hauria d'actuar ja per protegir els interessos nacionals [...] Els nostres líders econòmics estan sent substituïts per executius de corporacions amb poc o gens

d'interès per invertir en la cultura i el benestar del nostre país." En altres estats, els governs sí que han barrat el pas als diners espanyols, com ara a Itàlia, on Telefónica va haver d'oblidar-se de Telecom Italia (TI) quan va provar de comprar el 80% de Pirelli, que reté el 18% de TI. El banc BBVA també ha vist frenades les seues expectatives sobre la Banca Nazionale del Lavoro, i hi ha informacions d'operacions fallides en els passats cinc anys a Bèlgica i a països d'Europa de l'Est.

Llavors, quina és la causa de la calma britànica? Segons l'oficina de premsa d'Amey, des que Ferrovial n'és al càrrec "ens ha proveït amb unes bases financeres sòlides que ens permeten fer plans de futur creixement." Durant els primers dos mesos posteriors a la compra de BAA, les inversions en infraestructures a Escòcia van ser de 15 milions d'euros. Abertis injectarà 53 milions d'euros en l'aeroport de Luton abans de 2012, la data de celebració dels Jocs Olímpics a Londres. Abbey, en passar a mans del Banco Santander, ha rebut un 14% més de clients. "La vinguda de la Segona Armada són bones notícies –afirma Richard Orange–, perquè els accionistes britànics s'embutxaquen beneficis i poden fer noves inversions, hi ha renovació tecnològica i major productivitat. Si algú arrisca són els espanyols, perquè els seus accionistes sofriran el tall dels diners fàcils." Si és així, ací tenen més bones notícies: el BBVA està sondejant la captura de bancs petits com Alliance & Leicester o Lloyds TSB.

Victorià Jiménez
Londres

